

jo el punxava per a que tornara a començar, i, entre rialles d'uns i "pseudo-cabreig" de l'altre vam arribar al barranc de la Valltorta. Quan eren les quatre i mitja estàvem els deu damunt d'una roca plana, al sol com si fóssem fardatxos, prenent un poc de fruita per escometre la pujada del barranc. I vam pujar, vaja si vam pujar, i com anaven alguns!!!- Carmelo, Rocher, Manuel i Sebas es van enfilar de tal manera i amb tanta velocitat que els vam perdre a l'instant; la resta vam agafar un altre "camí", per dir alguna cosa, i entre argelagues i rome-

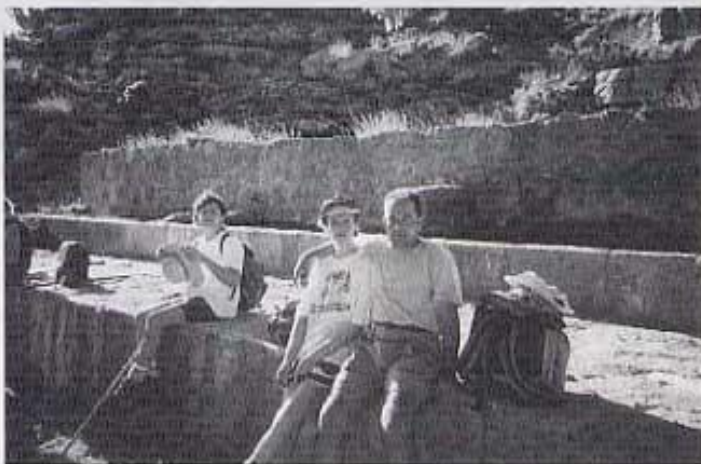
tant?. L'hem pujat més ràpid que mai". Obviament a partir d'aquest moment els comentaris de Juan van pujar de to: "Estic fins als ...-piiiiip- no sé per què ...-piiiiip- he hagut de vindre; l'única cosa que m'agrada de caminar és el menjar de l'arribada". I jo tornava a riure i l'animava a exterioritzar el que molts de nosaltres pensàvem encara que no ho diguérem. Quan faltaven deu minuts per les sis ja estàvem entrant al pinaret del càmping de la Valltorta. Vam esperar a Manuel, al "jefe" que això de caminar per l'asfalt no ho pot resistir i anava darrere,

beure. Les cames encara coiïen dels arraps de Valltorta, quan ens vam tornar a endinsar entre matolls i argelagues. En aquell moment, les cames de Manuel que al poble relluïen de tan blanques com les tenia, s'havien tornat roges, perillósament roges, diria jo. Ell encara no es queixava i quan li ho deïem contestava, " ah, no feu cas, això no és res", "xa, Manuel, que les tens molt roges", "va, ja s'apanyaran". Però aquella rojor i els següents arraps van ser una barreja forta, explosiva, i en sortir d'un pinaret amb molta brossa, va començar

pada estil "Sant Quintin". Pel barranc, cadascú deia la seva: Juan continuava dient que qui li feia passar per tot allò, que l'altra vegada ja havia promès que no tornaria, que no entenia per què "reincidia" i començava a somiar amb un plateret de berberetxos i un parell de "cubates"; Sebastià no feia més que trobar fòssils i oferir-los a tots, que, per suposat rebutjàvem- ja ens pesava prou la motxilla sense fòssils!- i després va començar a parlar com si fos sud-americà imitant les telenovel·les, i Manuel cada vegada que tocava una fulleta del que fora amb les

El segon grup a Catí

A Salvassòria

gueres i carrasques i llana d'ovelles i parets solides i pedres soltes, vam anar pujant i caent, entropessant i caent, suant i caent i sempre punxant-mos. El reagrupament va ser "total"; qui més qui menys tenia les cames arrapades, punxes enganxades, genolls amb sang, i fins i tot ni la part de dalt del braços, prop dels muscles, es va salvar dels arraps d'aquella inhòspita vegetació. Jo tenia la cara amerada en suor, Irma s'havia pegat una genollada i, a més, tenia les mans plenes de punxes, la resta intentava recuperar l'alè. "Però, què us han donat?. Per què corrieu

quan vam estar tots junts vam seguir cap al càmping. En arribar allà vam fer un mos, Irma i Rocher es van remullar els peus a la piscina, la resta ens vam refrescar un poc i berenats i amb aigua, vam eixir quan faltaven deu minuts per les set. Durant el camí el que més parlava era Manuel -cosa rara, veritat?-, que explicava que el diumenge anterior havien anat a dinar al càmping i que ell ja havia inspeccionat allò, i que seguiríem la "goma"- una conducció d'aigua- que aniríem bé. A les set i vint vam fer cap a unes construccions de pedra de planta circular on vam

a queixar-se. Les coses no acabaven aquí. De sobte, arribem a un tancat, una finca on els bous pasturaven per on volien, i l'havíem de travessar: vam botar el filferro i després vam trobar un forat per baix de la tanca i vuit de nosaltres ens vam anar lliscant per allà per arribar al barranc, Davi i David, que són molt "toreros", van decidir emular a Manolete i van passar pel mig dels bous encara que després van admetre que tampoc havien avançat massa anant per dalt en comptes d'anar pel barranc. Eren les vuit i deu quan protagonitzàvem aquella esca-

comes pegava uns "uuuuuuiss" que ens feien mal a tots. En una aturada de reagrupament li vam fer veure que estava cremat pel sol i que al dia següent ens havia d'acceptar la crema protectora: aquesta vegada va dir que "síííí". Vam passar pel costat d'una "cana-na", en paraules del "jefe"-Manuel- del que hauria sigut una ovella i poc després a les nou i quart eixíem del barranc: Carmelo, Juan i Manuel atacant un terraplè i la resta passant pel costat d'unes caixes d'abelles: decidíu vosaltres què era més esbojarrat!. La lluna començava a lluir, bonica,